

A Költészet hete a Madáchban

Iskolánkban nagy hagyománya van a színház és az irodalom szeretetének, rengeteg olyan programunk van, ahol a főszereplők a művészetek. Egy ilyen rendezvénysorozat a *Költészet hete a Madáchban*.

Ennek egyik programja a Mácsai Pál által szervezett költészet napi megemlékezés az Örkény Színház előtt, ahol megzenésített verseket szoktunk énekelni. Iskolánk már többször vesz részt ezen a programon. Idén gimnáziumunkat két osztály képviselte: a 9.nyA és nyB osztályok, osztályfőnökeikkel.

„Április 11-én került megrendezésre a Költészet napja alkalmából szervezett rendezvény a Madách téren. Több iskolából jelent meg több osztály, köztük a Madách Imre Gimnázium 9. nyA és nyB osztálya. Beszédet mondott t Mácsai Pál, az Örkény Színház igazgatója, valamint Niedermüller Péter, a VII. kerület polgármestere. Mindkét szónok a költészet és az irodalom fontosságáról beszélt. Szabó Balázs zenekarával Radnóti Miklós Bájoló című versének zenés átírását adták elő, közös éneklésre bátorítva a diákságot. Nagyszerű volt látni a beleélést és a lelkesedést a diákok részéről. A szívből szóló dal nagyon lélekmelengető volt és igazán maradandó élményt nyújtott.”(a 9.nyB diákjai)

Radnóti Miklós

Bájos

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyúlik a felleg,
surran a villám,
s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem
vad dörgedelemmel,
kékje lehervad
lenn a tavaknak,
s tükre megárad,
jőjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged,
mossa az eső
össze szívünket.

1942. február 1.

Ezen a héten láthatta a 12. évfolyam az aulában Samuel Beckett Kodot-ra várva c. darabját. Fergeteges sikert aratott az SZFE csapata, köztük volt madáchos diákunk, Rákos Olivér. Szívből tudjuk ajánlani ezt a színházi előadást mindenkinek megtekintésre!

Szavalóverseny a könyvtárban

Manapság sokat halljuk, hogy ebben a rohanó, szürke, pénzhajhász világban már nincs helye az irodalomnak és a művészetnek. Ennek megfelelően a diákok is csak az érettségiig tartó heves, túlélésért folytatott harcban találkoznak a költészettel.

Néhányan megtanulják, mások gyorsan a kezükre írják dolgozatok előtt, hogy ki mettől-meddig élt, milyen betegségei voltak és milyen verselést használt. Aztán a séma szerint a magyar szóbeliről kijövet már az ajtóban el is felejtik az egészet. Ha valaki sikeres akar lenni, akkor tényekkel, számokkal, praktikus dolgokkal kell foglalkoznia. Semmiképpen sem ér rá találgatni, hogy vajon mire gondolhatott a költő, vagy ami még ijesztőbb, mit gondol ő saját maga.

De mi van, ha ez nem igaz? Mi van, ha az ember több mint egy haszonra vágyó atomhalmaz? És mi van, ha a tanulók nem csak még összeszerelés alatt álló, jövőbeli munkaerő?

A versek nem lehetnek csupán jól hangzó szavak és költői képek, rímekbe erőszakolt véletlen egymásutánjai. Máskülönben elég furcsa paradoxon lenne, hogy ennyi versenyző napokon át készült, szöveget tanult, kiejtést gyakorolt, és egy egész zsűrinyi, illetve nézőközönségnyi ember erre az eseményre áldozza a délutánját. (Már ha az utóbbiakat nem csak a friss sütemény és üdítő ígérete csábította ide.)

Mindenesetre nehéz egyetemes értelmet adni egy olyan dolognak, ami mindenkinek mást jelent. Van, aki azért olvas verseket, mert katarziszra vágyik, van, aki így akar művelődni, van, aki önmagát szeretné definiálni mások szavai által, és van, aki egyszerűen szórakozást keres. Mind mást és más indokból tartunk szépnek, jelentőséggel bírónak.

Azon viszont, érdemes elgondolkodni, hogy a sok vers, ideértve a mai nap elhangzók közül is párat egykor talán nem volt több, mint félig használt szalvéta szélére kapart, elcsépeltnék tűnő gondolat.

Hadikné dr. Végh Katalin

munkaközösség-vezető

Burján Andrea 9.a szervező